

sere gennem den danske Rigsdag. Der er store Gaarde i Jylland paa mellem 200 og 300 Tdr. Land, der kun har 2 Skpr. Hartkorn. Jeg nævner dette blot for at paa vise, hvor urimeligt Hartkornsgrundlaget er, og hvor fuldstændig forældet det er, naar Talen er om nye Skatter.

Jeg skal til syvende og sidst nævne noget, der staar i Bilagenes Tabel 2 og 3. Der faar man ogsaa et Begreb om, hvordan Hartkornfordelingen i det hele er. Der er foretaget en Beregning over, hvorledes Forholdene stiller sig i 4 vestjyske Sogne, hvor der er avlet Rug, og 4 lollandske, hvor der er avlet Hvede. I nederste Linie i Tabel 2 vil man se, at der paa Ejendomme paa 11 Tdr. Hartkorn er avlet 2,499 Tdr., med andre Ord 225 Tdr. Rug for hver Td. Hartkorn. Man vil se, hvordan Hartkornet som Grundlag her virker. Endnu mere grelt kommer det frem for Hvedens Vedkommende, idet der i nederste Linie i Tabel 3 staar, at der paa Ejendomme paa 2,2 — altsaa godt 2 — Tdr. Hartkorn er avlet 795 Tdr. Der er med andre Ord avlet 361 Tdr. pr. Td. Hartkorn. Jeg skal ikke fremdrage flere Eksempler. Jeg tror, de jeg har nævnt, er tilstrækkeligt til at vise, hvor uheldigt Hartkornet er som Grundlag. Paa den anden Side kan der være Ejendomme i Normaldrift — det vover jeg at paastaa —, hvor der er store Engarealer, og hvor man kun er i Stand til at avle mellem 3 og 4 Tdr. pr. Td. Hartkorn. Der synes jeg, der kommer et Misforhold frem, idet de første Ejendomme, som intet Hartkorn har, faar en stor Godtgørelse for hele deres Produktion, medens de sidste maa betale en uhyre stor Mulkt, fordi de ikke kan præstere, hvad Loven forlanger. Jeg paastaa, at der kan være Ejendomme paa f. Eks. 6 Tdr. Hartkorn, som kun har avlet i det hele 20 Tdr. Brødkorn. Jeg har indrømmet, at det er kun et mindre Antal, men heller ikke dem skal vi gøre Uret imod. En saadan Mand faar en ekstra Beskatning af omtrent 100 Kr., det skal nok blive 3 til 4 Gange saa meget, som hans Ejendomsskyld i dette Øjeblik andrager.

Derfor tror jeg, som sagt, at saaledes som Lovforslaget nu ser ud fra Ministerens Haand, kan det ikke opretholdes, hvis man ikke skal ud i den rene Vilkaarlighed paa Beskatningens Omraade. Naturligvis kan man sige, at paa langt de fleste Ejendomme, f. Eks. i de gode Egne af Sjælland, Fyn, Jylland o. s. v., kan

der sagtens præstere 8 Tdr. pr. Td. Hartkorn. Men paa saadanne Ejendomme, hvor der fra gammel Tid er for meget Hartkorn i Forhold til Ejendommenes Brugsværdi, kan man ikke præstere, hvad der her forlanges. Der er ganske vist Undtagelsesbestemmelser i Lovforslaget, idet der er taget Hensyn til dem, der har store Sukkerarealer under Dyrkning, og dem, der har betydelige Skov- eller Engarealer. Med Hensyn til Sukkerarealerne er der efter min Mening noget ulogisk i, at Statsmagten paa den ene Side opfordrer Ejerne til at dyrke saa mange Sukkerroer som muligt, fordi det i høj Grad er i alles Interesse, at vi faar saa stor Sukkeravl som vel muligt — der gives meget betydelige Tilskud af Staten, for at vi kan faa dyrket saa meget Sukker, som vi har Brug for —, og paa den anden Side bestemmer, at ogsaa de Arealer, som er dyrkede med Sukkerroer, skal, for saa vidt de ikke udgør mere end 25 pCt. af hele Ejendommens Areal, medregnes i det Areal, hvoraf der skal præstere 8 Tdr. pr. Td. Hartkorn. Jeg synes, det er ulogisk paa den ene Side at udbetale store Beløb af Statskassen for at faa Folk til at dyrke Sukkerroer, og paa den anden Side sige: Hvis I ikke afleverer tilstrækkeligt Korn, 8 Tdr. pr. Td. Hartkorn, skal I betale til Statskassen for de Arealer, hvorpaa der er dyrket Sukkerroer. Logikken brister her i høj Grad. Hvis saadanne Ejendomme ligger paa Landets udmærkede Egne, vil de maaske kunne præstere de 8 Tdr. pr. Td. Hartkorn, men paa de Ejendomme med de store Engarealer, hvor der fra gammel Tid er meget Hartkorn, fordi Engarealerne den Gang spillede en stor Rolle og i Sammenligning med Agerjorden var meget værdifulde, bliver det urimeligt at opretholde Hartkornet som Grundlag. De 25 pCt., man har undtaget, kan godt paa en almindelig Bondegaard repræsentere mellem 3 og 4 Tdr. Hartkorn, som vedkommende altsaa skal betale af til Trods for, at han ikke kan dyrke Korn paa disse Jorder. Ved Siden af Engarealerne er der lavt liggende Arealer, hvor der hverken kan dyrkes Rug, Hvede eller Byg, og derfor er Ejerne, om de end nok saa gerne vil, ude af Stand til at dyrke disse tre Kornsorter. De maa ogsaa undtages, ellers begaar man en stor Uret overfor Landbrugere med saadanne Jorder.

I det hele kan jeg konkludere mine Udtalelser derhen, at for det første maa man undersøge, om der ikke er tilstrække-